

К. О. Каздобін

Загальної та неорганічної хімії інститут ім. В. Вернадського НАНУ

ЗАГАЛЬНОЇ ТА НЕОРГАНІЧНОЇ ХІМІЇ Інститут ім. В. Вернадського НАНУ – науково-дослідна установа, що вивчає проблеми загальної та неорганічної хімії. Засн. 1918 як Хім. лаб. у складі Фіз.-мат. відділ. УАН з ініціативи першого президента УАН [В. Вернадського](#). 1931 на базі лаб. та НДІ хімії (до 1929 – н.-д. каф. хімії Київ. політех. інституту) створ. Інститут хімії ВУАН. Від 1945 – Інститут заг. та неорганіч. хімії АН УРСР, від 1993 – сучасна назва. Нині у структурі Інституту – 12 відділів (фізико-неорган. хімії, комплекс. сполук, хімії твердого тіла, мембран. і сорбцій. матеріалів та процесів, газофаз. синтезу неорган. сполук, хім. та інформ. аналізу, електрохім. рафінування металів і металоїдів, високотемператур. електрохім. синтезу, електрохімії розплавлених солей ім. Ю. Делімарського, електрохімії та технології неорган. матеріалів, фотоелектрохімії та хім. джерел струму ім. О. Городиського, електрохімії водних розчинів). До його складу входить СКТБ з експерим. виробництвом. Інститут є осн. наук. центром з координації фундам. та приклад. дослідж. у галузях фіз.-неорган. хімії, неорган. хімії, електрохімії та фіз. хімії. Тут також інтенсивно розвиваються дослідж. у галузі високотемператур. неорган. та координац. хімії у розплавлених, газофаз. та плазмохім. умовах, синтезу, вивчення властивостей та будови діелектр., напівпровідник., оптич., феромагніт. високочистих оксид. матеріалів, надпровідник. кераміки, неорган. сорбентів та координац. сполук рідкіс. і рідкоземел. елементів. Експерим. та теор. розроблення вчених Інституту у галузях фіз. хімії та електрохімії неводних, водних і розплавлених електролітів сприяли встановленню нових закономірностей у галузі хімії розплавів та стали основою нової галузі промисловості – піроелектрометалургії. Вивчення кінетики та механізмів електрохім. процесів дозволило створити новітні технології одержання надчистих елементів,

функціонал. покриття, технології захисту довкілля. В Інституті створ. технології одержання низки благород., платин., кольор., рідких та розсіяних металів. Інститут видає «Український хімічний журнал». Функціонують координац. ради НАНУ з проблем неорган. хімії та електрохімії. В Інституті працюють 95 н. с., зокрема 2 академік, 4 чл.-кор. НАНУ та 18 д-рів і 67 канд. наук. Серед визнач. науковців – [В. Кістяківський](#), [В. Плотніков](#) (1931–41 – директор), [А. Думанський](#) (1945–60 – директор), [А. Бабко](#), [Ю. Делімарський](#) (1960–73 – директор), [Л. Кульський](#), [О. Городиський](#) (1973–92 – директор), [Ф. Овчаренко](#), [К. Яцимирський](#), [С. Волков](#) (від 1992 – директор), [А. Білоус](#), [Я. Фіалков](#), [В. Ізбеков](#), [В. Сажин](#), [І. Шека](#), [В. Шаповал](#), [О. Зарубицький](#), [В. Бєляков](#), [В. Огенко](#), [А. Омельчук](#), [В. Пехньо](#) (2016-24 – директор).

Рекомендована література

1. Волков С. Вектор розвитку – екологічно безпечні новації. Інституту загальної та неорганічної хімії ім. В. І. Вернадського НАН України – 75 років // Вісн. НАНУ. 2004. № 9.

Бібліографічний опис:

Загальної та неорганічної хімії інститут ім. В. Вернадського НАНУ / К. О. Каздобін // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2010. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-15144>. – Останнє поновлення : 29 січ. 2024.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).